

Sygn. akt VIII C 532/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę 720,19 zł

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt VIII C 532/16

## UZASADNIENIE

W dniu 25 sierpnia 2015 roku powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. P., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę 720,19 zł (obejmującej 509,79 zł z faktury nr (...) płatnej do dnia 6 marca 2012 roku oraz odsetki od tejże kwoty skapitalizowane do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. **(pozew k. 2-5)**

W dniu 22 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. VI Wydział Cywilny stwierdził w sprawie brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(postanowienie k. 5v)**

Następnie powód uzupełnił braki formalne pozwu w postępowaniu uproszczonym w terminie i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 7, pozew k. 8-10)**

W dniu 23 grudnia 2015 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 8917/15). **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 60)**

Pozwany zaskarżył powyższy nakaz zapłaty sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zakwestionował powództwo, zarówno co do zasady, jak i wysokości, nadto podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Pozwany przyznał, że w dniu 24 grudnia 2010 roku zawarł z P4 Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zaś następnie w dniu 24 października 2011 roku porozumienie dodatkowe do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jednocześnie wskazał, że jego numer telefonu nie został skutecznie przeniesiony z sieci O. do P., zaś po zawarciu umowy nie został poinformowany przez P4 Sp. z o.o. o rozpoczęciu świadczenia usług telekomunikacyjnych, z których w rezultacie nie korzystał od momentu jej zawarcia do chwili jednostronnego rozwiązania umowy przez firmę P4. Dodał, że nie otrzymywał od P4 żadnej korespondencji dotyczącej uiszczania opłat okresowych w postaci doładowywania konta oraz jego dezaktywacji, a także o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych bez zachowania okresu wypowiedzenia. Podniósł także m.in., że roszczenie powoda nie zostało udowodnione, a nadto jest przedawnione. **(sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 63-67)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo i zakwestionował zarzuty podniesione przez pozwanego w sprzeciwie. Wskazał, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w dniu 24 grudnia 2010 roku nr (...). Jednakże na koncie abonenckim powstały zaległości płatnicze, które skutkowały rozwiązaniem umowy i naliczeniem opłaty specjalnej. Następnie doszło do zawarcia w tym zakresie porozumienia, na mocy którego pozwany wybrał ofertę M. 30 na okres 30 miesięcy, w której Operator udzielił abonentowi (pozwanemu) ulgi o wartości 567,26 zł. Dodał, że zgodnie z zawartym porozumieniem do zawartej umowy miały mieć zastosowanie postanowienia Regulaminu Świadczenia Usług (...) przez P4 Sp. z o.o. dla Abonentów, zgodnie z którymi świadczenie usługi miało nastąpić w czasie nie dłuższym niż 10 dni roboczych od podpisania umowy i porozumienia. Nadto stwierdził, że wszelka korespondencja kierowana był na adres korespondencyjny pozwanego wskazany przez niego w pierwotnej umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 24 grudnia 2010 roku. Zdaniem powoda podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia uznać należy za chybiony, bowiem bieg terminu przedawnienia został skutecznie przerwany wytoczeniem przeciwko pozwanemu powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 22 stycznia 2015 roku. **(pismo procesowe powoda k. 71-72v)**

Na rozprawie w dniu 12 października 2016 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy.

Pozwany złożył zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. wskazując na naruszenie przez Sąd przepisów postępowania w postaci art. 505 § 1 k.p.c. oraz 13 § 1 i 2 k.p.c. poprzez wydanie zarządzenia o treści wskazanej w pkt 1 na karcie 70 akt sprawy i zobowiązanie pełnomocnika powoda do złożenia pisemnej odpowiedzi na sprzeciw. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i podtrzymał zarzuty podniesione w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniósł także o pominięcie spóźnionych twierdzeń i wniosków dowodowych złożonych przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw. **(skrócony protokół rozprawy k. 99-100, zapis przebiegu rozprawy płyta CD k. 101, potwierdzenie odbioru k. 97)**

Na rozprawie w dniu 15 grudnia 2016 roku pełnomocnik powoda i pozwany nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. **(skrócony protokół rozprawy k. 127, zapis przebiegu rozprawy płyta CD k. 128, potwierdzenia odbioru k. 124-125)**

#### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 24 grudnia 2010 roku pozwany M. P. zawarł z P4 Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), na okres 30 miesięcy, w ramach oferty podstawowej (...) oraz oferty promocyjnej „Stan darmowy w P. M. w (...).

Integralną część umowy stanowiły także regulamin świadczenia usług, cennik usług telekomunikacyjnych i regulaminy oferty promocyjnej, a pozwany potwierdził, że otrzymał, zapoznał się i zaakceptował powyższe regulacje.

Na podstawie tejże umowy, (...) z ograniczoną odpowiedzialnością była zobowiązana do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, zaś pozwany m.in. do terminowego doładowywania konta, zgodnie z postanowieniami § 10 regulaminu oraz wykonywania innych obowiązków określonych w regulaminie i umowie.

Stosownie do postanowień Regulaminu Świadczenia Usług (...) przez P4 Sp. z o.o. dla Abonentów (...) w przypadku naruszenia przez pozwanego postanowień umowy, w szczególności w zakresie obowiązku terminowego doładowywania konta, operator został uprawniony do dezaktywacji konta i rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym, bez zachowania okresu wypowiedzenia. Nadto operator zastrzegł możliwość żądania od abonenta wniesienia opłaty specjalnej w wysokości określonej w treści Regulaminu. **(dowód: kserokopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 45, kserokopia oświadczenia k. 47, kserokopia regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 48-48v, okoliczności bezsporne)**

W dniu 24 października 2011 roku w W. pozwany M. P. zawarł z P4 Sp. z o.o. porozumienie dodatkowe o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w którym strony stwierdziły, że abonent spłacił w całości zaległe opłaty z tytułu świadczonych na jego rzecz usług telekomunikacyjnych i wystąpił o odstąpienie od dochodzenia i egzekucji naliczonej opłaty specjalnej w wysokości 567,26 zł oraz wycofanie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy. Na mocy zawartego porozumienia ustalono, że P4 cofnęło oświadczenie o rozwiązaniu umowy, która będzie nadal kontynuowana na warunkach określonych w porozumieniu. Tym samym na podstawie zawartego porozumienia zawarto kolejną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w ramach oferty podstawowej (...) na okres 30 miesięcy licząc od dnia podpisania porozumienia. Strony ustaliły, że do umowy stosowanie znajdują postanowienia Regulaminu Świadczenia Usług (...) przez P4 Sp. z o.o. dla Abonentów, zaś rozpoczęcie świadczenia usługi nastąpi w czasie nie dłuższym niż 10 dni roboczych od podpisania umowy i porozumienia. Nadto operator odstąpił od dochodzenia i egzekucji naliczonej opłaty specjalnej w kwocie 567,26 zł i zrzekł się jej dochodzenia na drodze postępowania sądowego. **(kserokopia porozumienia k. 43-44)**

W dniu 6 marca 2012 roku P4 Sp. z o.o. wystawiła na rzecz pozwanego M. P. notę debetową nr (...) tytułem opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy z kwotą do zapłaty 509,79 zł i terminem płatności przypadającym na dzień 20 marca 2012 roku. Jednocześnie poinformowano pozwanego, że z dniem 24 lutego 2012 roku nastąpiła dezaktywacja konta, a tym samym rozwiązanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych bez zachowania okresu wypowiedzenia, z uwagi na brak doładowania konta w terminie 60 dni od daty przekroczenia okresu ważności połączeń wychodzących, w związku z czym naliczona została opłata specjalna. **(kserokopia noty debetowej k. 49)**

W dniu 26 września 2014 roku (...) z o.o. w W. zbyła przysługującą jej wobec pozwanego wierzytelność, opisaną powyżej, na rzecz powoda (...) Wierzytelności Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.. Pierwotny wierzyciel P4 Sp. z o.o. poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności. **(kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami i wykazem wierzytelności k. 28-42, kserokopia zawiadomienia k. 17)**

Pismem z dnia 14 października 2014 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty łącznie kwoty 680,47 zł. Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(kserokopia wezwania do zapłaty wraz z informacją o skapitalizowanych odsetkach k. 15-16, potwierdzenie nadania wezwania do zapłaty k. 18-19)**

W dniu 11 stycznia 2015 roku powód wytoczył przeciwko pozwanemu w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 696,16 zł (obejmującej 509,79 zł z faktury nr (...) płatnej do dnia 6 marca 2012 roku oraz odsetki od tejże kwoty skapitalizowane do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zaś sprawa została zarejestrowana pod sygn. Nc-e 137770/15. Wydany w e.p.u. nakaz zapłaty utracił następnie moc w całości na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi i toczyła się pod sygn. VIII C 1826/15. Postanowieniem

z dnia 10 listopada 2015 roku tutejszy Sąd umorzył postępowanie w sprawie o sygn. VIII C 1826/15, na podstawie art. 505<sup>37</sup> § 1 zd. 2 k.p.c., wobec nieusunięcia przez powoda braków pozwu po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego. Postanowienie uprawomocniło się 7 grudnia 2015 roku. **(z załączonych akt sprawy VIII C 1826/15: pozew k. 2-5, nakaz zapłaty k. 5v, sprzeciw k. 6-6v, postanowienie k. 9v, zarządzenie k. 1, postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie k. 12, stwierdzenie prawomocności k. 12)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

#### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 roku, III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Zarzut pozwanego okazał się niezasadny. W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdował 3-letni termin przedawnienia roszczenia, albowiem powód dochodził roszczenia majątkowego związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą, którą pierwotny wierzyciel niewątpliwie prowadził. W sprawie doszło jednak do skutecznego przerwania biegu przedawnienia przez następcę prawnego pierwotnego wierzyciela, który wytoczył przeciwko pozwanemu M. P. powództwo o zapłatę tej samej należności, jak dochodzona w przedmiotowej sprawie, w dniu 22 stycznia 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Wszczęte w ten sposób postępowanie w sprawie zostało następnie umorzone postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 10 listopada 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. VIII C 1826/15, na podstawie art. 505<sup>37</sup> § 1 zd. 2 k.p.c., wobec nieusunięcia przez powoda braków pozwu po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego. Jako, że bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.), a po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.), uznać należy, że termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia rozpoczął ponownie swój bieg dopiero z datą prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o sygn. VIII C 1826/15, czyli z dniem 7 grudnia 2015 roku. Nie może być także żadnych wątpliwości, że wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zakończonym następnie umorzeniem postępowania w sprawie, na podstawie art. 505<sup>37</sup> § 1 k.p.c., przerywa bieg terminu przedawnienia roszczenia. Potwierdził to zresztą Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 listopada 2013 roku wydanej w sprawie o sygn. III CZP 66/13. Zatem w dacie wytoczenia powództwa w przedmiotowej sprawie, co nastąpiło w dniu 25 sierpnia 2015 roku), roszczenie powoda nie uległo jeszcze przedawnieniu.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że pozwany M. P. zawarł z P4 Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach oferty (...), na czas oznaczony. Na podstawie tejże umowy, (...) z ograniczoną odpowiedzialnością była zobowiązana do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, zaś pozwany m.in. do terminowego doładowywania konta, zgodnie z postanowieniami § 10 regulaminu oraz wykonywania innych obowiązków określonych w regulaminie i umowie.

W ocenie Sądu powód wykazał, iż nabył wierzycelność wobec pozwanego w w/w kwocie, w drodze przelewu. Strona powodowa udowodniła swoje roszczenie w omawianym zakresie załączając do akt sprawy kserokopie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 24 października 2011 roku, umowę sprzedaży wierzycelności wraz z wykazem wierzycelności. Opisane dowody pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzycelności miało

miejsce, wynika z nich, bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała oraz jakie było źródło jej powstania.

Powodowa Spółka dochodziła przedmiotowym powództwem kwoty 720,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty, z czego kwota roszczenia głównego 509,79 zł stanowiła należność z tytułu „opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy”, w oparciu o wystawioną przez pierwotnego wierzyciela notę obciążeniową nr (...).

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 pkt 15 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. 2016, poz. 489) umowa o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych powinna określać m.in. zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i terminy jego wypłaty.

Zaś w myśl art. 57 ust. 6 ustawy, w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

W zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie zostały uregulowane opisane powyżej ustawowe wymogi wypłaty odszkodowania/roszczenia z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w szczególności w odniesieniu do wysokości odszkodowania. Wprawdzie postanowienia Regulaminu Świadczenia Usług (...), stanowiących integralną część umowy, wskazują, iż operator jest uprawniony do żądania zapłaty „opłaty specjalnej” jedynie w oznaczonych sytuacjach, tj. w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy zawartej na czas określony, z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, z przyczyn leżących po stronie abonenta, w wysokości wynikającej z warunków promocji lub cennika, jednakże brak jest już szczegółowych wytycznych pozwalających na określenie wysokości tejże „opłaty specjalnej” (§ 14 pkt 13). Trudno bowiem uznać za takowe kryterium czasowe, jakim posługuje się operator - zgodnie z postanowieniami oferty (...) wysokość „opłaty specjalnej” uzależniona jest wyłącznie od długości czasu przez jaki obowiązywała umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Należy podkreślić, że takie oznaczenie wysokości odszkodowania jest niezwykle sztywnie i w żaden sposób nie uwzględnia zastosowanej w stosunku do danego abonenta ulgi i jej rozmiaru, a to przecież z uwagi na przyznanie owej ulgi operator ma być uprawniony do żądania zapłaty „opłaty specjalnej”.

Rozpoznając przedmiotową sprawę, Sąd zwrócił uwagę na to, że wprawdzie operator w Regulaminie posługuje się pojęciem „opłaty specjalnej”, a nie „kary umownej, jednak okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują, iż owa „opłata specjalna”, zastrzeżona przez operatora w Regulaminie Świadczenia Usług (...) za przedterminowe rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie abonenta, stanowi karę umowną w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego. Przedmiotowa opłata specjalna została naliczona pozwanemu za niewykonanie przez niego zobowiązania pieniężnego, na co wprost wskazuje treść wystawionej pozwanemu przez pierwotnego wierzyciela noty debetowej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 353<sup>1</sup> k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie zakreśla granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 483 § 1 k.c. Zgodnie z jego treścią, można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Cytowany przepis, z uwagi na zawartą w nim normę prawną, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym (ius cogens). Wskazać przy tym należy, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, które Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela, przy ocenie charakteru zastrzeżonej kary należy brać pod uwagę charakter

prawny zobowiązań, które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 roku, V CKN 171/00, Lex nr 52662).

Ponadto koniecznym jest zaznaczenie, że przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż w aktach sprawy brak jest dowodu z dokumentu w postaci wypowiedzenia umowy oraz dowodu doręczenia wypowiedzenia pozwanemu. Oczywiście ciężar udowodnienia wypowiedzenia umowy spoczywał na powodzie, zwłaszcza, że pozwany zaprzeczył temu by otrzymywał korespondencję od pierwotnego wierzyciela, w tym pismo z wypowiedzeniem umowy (tymczasem oświadczenie o wypowiedzeniu mogło wywrzeć swój skutek w postaci rozwiązania umowy dopiero po doręczeniu go adresatowi). Jednocześnie zgodnie z regulaminem świadczenia usług, wypowiedzenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wymagało formy pisemnej pod rygorem nieważności (§ 14 pkt 7 regulaminu). Wypowiedzenie przez Operatora umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych musiało nastąpić za pisemnym potwierdzeniem odbioru lub listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, na adres właściwy do korespondencji (§ 14 pkt 8 regulaminu). Powód powinien udowodnić, że pierwotny wierzyciel spełnił wszystkie powyższe warunki wypowiedzenia lub, że umowę wypowiedział pozwany, czego powód nie udowodnił.

W przedmiotowej sprawie, jak już wyżej wskazano, (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanego określonych usług telekomunikacyjnych, natomiast pozwany jako abonent zobowiązany był m.in. do regularnego doładowywania konta (doładowywanie konta oczywiście oznacza zapłatę określonej kwoty pieniężnej, żeby konto doładować). Zobowiązanie pozwanego było zatem od początku zobowiązaniem stricte pieniężnym, do którego nie może mieć zastosowania przepis o karze umownej.

W konsekwencji dochodzenie od pozwanego kary umownej należy uznać za niedopuszczalne zastrzeżenie umowne i jako takie – w świetle przepisu art. 58 k.c. – nieważne. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 roku, V CK 90/05, Monitor Prawniczy 2005/18/874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1966 roku, III CR 45/66, LEX nr 5962; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 roku, I ACa 368/05, OSAB 2005/3/3). Podobne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. III Ca 939/06 i wielu innych podobnych sprawach.

Nadto zgodnie z przepisem art. 385<sup>1</sup> § 1 i 3 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Pozwany jako abonent nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, w tym postanowień Regulaminu Świadczenia Usług (...). Postanowienia te zostały mu narzucone przez operatora sieci komórkowej. Postanowienie o „opłacie specjalnej” zawarte w Regulaminie Świadczenia Usług (...) kształtuje prawa i obowiązki pozwanego jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a tym samym nie wiąże pozwanego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd oddalił powództwo w całości. Wobec oddalenia żądania zasądzenia kwoty 509,79 zł z tytułu kary umownej (faktura (...)), oddaleniu podlegało także żądanie zasądzenia skapitalizowanych odsetek od tej kary za okres od dnia następnego po dniu wymagalności należności głównej do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa oraz dalszych odsetek ustawowych od dnia 25 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Na marginesie dodać wypada, że zgłoszony przez pozwanego zarzut naruszenia przez Sąd przepisów postępowania w postaci art. 505 § 1 k.p.c. oraz art. 13 § 1 i 2 k.p.c., poprzez wydanie zarządzenia o treści wskazanej w pkt 1 na karcie

70 akt sprawy i zobowiązanie pełnomocnika powoda do złożenia pisemnej odpowiedzi na sprzeciw, jest całkowicie nieuzasadnione.

Skutkiem prawidłowego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym jest utrata mocy nakazu zapłaty, oczywiście w zakresie zaskarżonym sprzeciwem (art. 505 § 1 i 2 k.p.c.), co powoduje automatyczne rozpatrywanie sprawy w postępowaniu dla niej właściwym – zwykłym lub innym postępowaniu odrębnym, na przykład uproszczonym. Postępowanie upominawcze zatem kończy się albo z chwilą uprawomocnienia się wydanego nakazu zapłaty, albo z chwilą, w której traci on moc na skutek zaskarżenia sprzeciwem. Utrata mocy przez nakaz zapłaty powoduje, że dalej postępowanie toczy się tak, jakby w ogóle nakaz zapłaty w tym postępowaniu nie był wydany. Równocześnie z wezwaniem na rozprawę przewodniczący zarządza doręczenie powodowi sprzeciwu, który w tym postępowaniu może mieć znaczenie jak odpowiedź na pozew. Nie wyklucza to jednak stosowania art. 207 § 2 i 3 k.p.c., a zatem zobowiązania powoda (jak i pozwanego) do złożenia dalszych pism przygotowawczych (por. Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego M. Jędrzejewska i K. Weitz - do przepisu art. 505 k.p.c.). Przedmiotowa sprawa toczyła się po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i po utracie mocy przez nakaz zapłaty w całości, dalej w postępowaniu (odrębnym) uproszczonym, gdzie swoje zastosowanie znajdują także poprzez przepis art. 13 § 2 k.p.c., odpowiednio przepisy o procesie, czyli m.in. przepis art. 207 § 3 k.p.c., stanowiący podstawę zobowiązania powoda do złożenia odpowiedzi na sprzeciw, zarządzeniem z dnia 24 lutego 2016 roku, na karcie 70 akt sprawy.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.